

יחזקאל**על פי הרומן הגראפי של מיכאל קובנר**גירסת 14.3.15**עיבוד לבמה ובימוי- רוני ניניו****אמן וידאו- יואב כהן, אדם לבינסון****מוסיקה- אבי בנימין****עיצוב תפאורה ותלבושות- סבטלנה ברגר****תאורה- רוני כהן****הדמויות:****יחזקאל- האב, כבן 70 (אריה צ'רנר)****עמוס- בנו (דודו בן-זאב)****נוני- נכדו, כבן 8****איבון- כלתו (יעל טוקר)****נעמה- המטפלת (דניאל גל)****צ'לה- השכנה****פרטיזנים+לוחמי מחתרת בגטו****הזר****הערות: 1. תפקיד המספר מתחלק בין שחקני ההצגה.****2. הצוירים אמורים ללוות את כל הסצינות בצורה כזו או אחרת.****בכתיבת העיבוד הוזכרו רק סצינות ציור מסויימות.****ליד כל סצינה מופיעים רוב מספרי העמודים הרלוונטים, אך לא כולם.**

סצינה 1 QL12QL בלאק QM1+2

סצינת ציורים (ספר ע' 9-12): יחזקאל עולה לאיטו בחדר המדרגות ומתמוטט.

שיר 1: 3QL

רק משהתחיל להבין

שהתחיל לדעת, כי

במקום הנטוש

מתום

מחלום

אין גם למצוא

עוד כלום

מלבד תהום

ותהום

גוועת.

4QL

5QL

סצינה 2/

בוקר. דירה ירושלמית. יחזקאל יושב ליד שולחן ומתקתק במכונת כתיבה (ספר ע' 20-15)

כותרת: ירושלים. ינואר 1991

מספר (יחזקאל): דפיקה נשמעה בדלת ביתו של יחזקאל בירושלים - אנטיגונוס 6.

שכונת הקטמונים. הוא ניגש ופתח את הדלת. בפתח עמדה נערה צעירה, יפה, /

מחייכת...

נעמה: יחזקאל אבידור?

יחזקאל: מי שואל?

נעמה: אני נעמה.

יחזקאל: שלום נעמה.

נעמה: אני אמורה לבוא ולטפל בך.

יחזקאל: לטפל בי? מי שלח אותך?

נעמה: העובדת הסוציאלית לא דיברה/ אתך?

יחזקאל: אמרתי לה ואני אומר גם לך, אני לא צריך שום עזרה.

נעמה: אני לא רוצה להיות חצופה, אבל לפי היציבה שלך נראה לי שאתה דווקא זקוק/...

יחזקאל: תודה רבה לך על הדאגה **6 QL**. שיהיה לך יום טוב.

נעמה: בבקשה אל תסגור/. אני ממש צריכה את העבודה הזאת. אני סטודנטית..

יחזקאל: סטודנטית. מה את לומדת?

נעמה: אומנות.

יחזקאל: (לאחר שהות ארוכה) אומנות זה חשוב **פאזה QM3** ו**7QL**

סצינה 3

בבית. נעמה עושה פיזיותרפיה ליחזקאל (ע' 21-25)

מספר (נעמה): למחרת, / נעמה כבר מטפלת באיבריו העיפים והכואבים של יחזקאל. זה

לא קל.

יחזקאל: אי , אי... אני לא מבין /מה את רוצה.

נעמה: אתה מתנגד ואז כואב לך.

יחזקאל: התרגילים האלה לא מתאימים לי.

נעמה: אתה עקשן.

יחזקאל: אני פשוט לא מעוניין ולא רוצה לעשות אותם.

נעמה: אולי בכל זאת קצת תשתף איתי פעולה?

יחזקאל: כל העניין הזה חסר תועלת.

(נעמה מפסיקה את התרגיל)

נעמה: אני לא מכריחה אף אחד ואני הולכת/ לעשות תה. ברשותך. כמה סוכר? 8QL

(היא מתעכבת דף עם טקסט של שיר שמונח על השולחן וקוראת אותו לעצמה)

נעמה: אתה כותב שירים... (חוטף נייר, מול שולחן/)

נעמה: סליחה...אני מתנצלת. ברשותך. כמה סוכר?

יחזקאל: שתיים. ברשותך.

נעמה: רק תזכור שאני לא זוכרת דברים כאלה.

יחזקאל: לא נורא.

נעמה: כמו כמה סוכר.

יחזקאל: גם זה לא נורא.

נעמה: לא טובה במספרים.

יחזקאל: יש דברים שאינם הכרחיים.

נעמה: אגב, אני שותה בלי. / QM4 + QMPARK (פייד וידאו ראש)

(יחזקאל שותק) 9 QL

סצנה 4**ביתו של יחזקאל (ע' 26-29)**

מספר (נעמה): בפעם השלישית שבאה נעמה לטפל ביחזקאל, טיילו שניהם בשכונה לאחר הטיפול. יחזקאל שתק רוב הזמן. נעמה אמרה שהסביבה מאד מוצאת חן בעיניה. יחזקאל אמר שהסביבה לא ממש מעניינת אותו. נעמה שאלה/ אם יחזקאל מכיר מישהו מהשכנים.

יחזקאל: אני לא ממש מכיר. ישנה צ'לה וגם ישראל שהוא בעל המכולת הקרובה.
 נעמה: אבא שלי קוראים לו ישראל.
 יחזקאל: אבי עליו השלום /— שמו היה ישראל.
 נעמה: לא יאומן, איזה צירוף מקרים...ומי זאת צ'לה?
 יחזקאל: היא שכנה. אישה טובה. היא דואגת קצת לצרכי היום יום שלי. (מסתכל על נעמה)
 מה זה הקרטון שאת סוחבת איתך כל הזמן?
 נעמה: זו מסכת גז. אתה בטח מתלוצץ.
 יחזקאל: לעיתים רחוקות אני מתלוצץ. לשם מה את צריכה את זה?
 נעמה: עיראק, טילים...אתה מודע לזה שיש מלחמה, יחזקאל?
 יחזקאל: מלחמה...לא הייתי קורא לזה מלחמה.
 נעמה: 3 רקטות נפלו על רמת-גן. לא מלחמה?
 יחזקאל: לא הייתי קורא לזה מלחמה.
 נעמה: אוקיי (אחרי פאזזה) היית נשוי, / נכון?
 יחזקאל: אשתי נפטרה לפני כמה שנים.
 נעמה: אני מצטערת.
 יחזקאל: אין צורך להצטער. ככה זה. אחר כך עזבתי את הקיבוץ ועברתי לירושלים.

נעמה: ממה היא נפטרה?

יחזקאל: מצער/ QM5 (פאזזה) את רואה משהו **10 QL** זז שם בין העצים?_

נעמה: לא ממש...

יחזקאל: הינה שם....

(היא מביטה ביחזקאל במבט בוחן)

על המסכים מופיעה בציורים סצינת הפרטיזנים (ע' 30-35).

סצנה 5

נעמה ויחזקאל יושבים בבית על המרפסת. הוא מעיין במכתב שזה עתה פתח והיא מקלפת

תפוז בידה (ע' 38-48+49-55)

11 QL (יחזקאל ונעמה אוכלים מהתפוז)

יחזקאל: את נראית שונה היום.

נעמה: לא ידעתי שאתה שם לב לאיך שאני נראית.

יחזקאל: מדוע? כי אני זקן ונרגן?

נעמה: אני שותקת, לא מסתכנת איתך (שתיקה). שיניתי את התסרוקת. מוצא חן בעיניך?

יחזקאל: זה מאד הולם אותך.

נעמה: אני מאד מודה על המילים החמות. 12 QL

מספר (איבון): איבון, כלתו של יחזקאל, כותבת לו מכתב מסן-פרנסיסקו.

איבון: יחזקאל היקר, עבר זמן מאז שדיברנו לאחרונה. אני מקווה שאתה בסדר. הרופא שלך

צלצל אליו ואמר לו שהמצב הבריאותי שלך התדרדר. אני מקווה שאתה כבר מרגיש קצת

יותר טוב. חשוב לי שתדע שעמוס דואג לך מאד אפילו אם הוא לא מתקשר. הניתוק ביניכם

כואב לו אפילו אם הוא לא אומר את זה.

אני כותבת לספר לך שנוני ואני באים לישראל. אני מודאגת מהמצב והחלטתי לבוא. 13QL

נעמה: איך התפוז? /

יחזקאל: מה?

נעמה: מיצי כזה, נכון?

יחזקאל: מיצי, (בוחן את המילה) מיצי... עסיסי... בכל אופן טעים. 14 QL

מספר (איבון. המשך המכתב): נוני מאד מתרגש. אם זה היה תלוי בי כבר מזמן היינו חוזרים

לארץ. אבל עמוס לא רוצה לשמוע על זה. הוא גם ממש לא רצה שניסע עכשיו- נוני ואני. זה

יצר המון מתחים, / ההתעקשות שלי בכל זאת לנסוע. הריחוק ממש קשה לי, במיוחד בזמן כזה. כאן אני כל הזמן מודאגת. אני מרגישה שאני חייבת להיות בארץ. ונוני- הוא כבר שנתיים לא ראה את המשפחה שלו וזה קשה. לפעמים אפילו בלתי נסבל / בשבילי.

אני מצרפת ציור שנוני צייר במיוחד בשבילך. 15 QL

(יחזקאל מביט בציור המצורף למכתב)

נעמה: (מכניסה לפיו והוא לא מספיק להתנגד).

אני הולכת. עד מחר. ואני שמחה שאני כבר יותר מקובלת אצלך.

יחזקאל: ככה לא מגישים תפוז.

נעמה: לא מגישים תפוז?..

יחזקאל: בצורה כזאת לא מגישים תפוז. גם לא קולפים.

נעמה: (אחרי פאזזה) אז איך קולפים, יחזקאל?

יחזקאל: צריך סכין, צלוחיות הגשה, מפיות...

נעמה: אתה רוצה ללמד אותי?

יחזקאל: יש דברים שצריך לעשות בצורה מסוימת.

נעמה: אני מסכימה איתך.

יחזקאל: הדברים הכי קטנים הם החשובים. 15.5QL. צריך לזכור את זה.

מספר (איבון- המשך המכתב): נ.ב. לא קניתי כרטיס חזור לסן-פרנסיסקו. אני גם לא יודעת

מה זה אומר לגבי העתיד. נתראה בקרוב.

אוהבת/, איבון QM7

16QL

סצינה 6**כותרת: 31 לינואר 1991**

יחזקאל, איבון ונוני בביתו של יחזקאל. בסלון (ע' 58-85)

(איבון ונוני נכנסים. איבון מביאה פרחים ובהמשך שמה אותם באגרטל)

נוני: סבא סבא....

יחזקאל: מי הבחורצ'יק שהבאת איתך?

איבון: אתה לא מזהה אותו?

יחזקאל: לא.

איבון: תסתכל טוב.

נוני: סבא תסתכל טוב.

יחזקאל: אני לא מזהה.

נוני: זה אני. נוני.

יחזקאל: לא יכול להיות, הילד הזה הרבה יותר גדול מנוני. בביקור האחרון נוני היה כזה

(מסמן ביד), עכשיו הוא כזה. זה לא נוני.

נוני: זה כן נוני.

יחזקאל: אולי אתה אכלת את נוני.

נוני: לא אכלתי את נוני. אני נוני.

יחזקאל: אתה נוני... (בשמחה) אתה נוני!/?

(יחזקאל מחבק את נוני)

איבון: יחזקאל, אתה נראה טוב.

יחזקאל: בגילי כששומעים מחמאה צריך להתחיל לחשוש. מה שלום עמוס!/?

איבון: (שתיקה ואז) הוא בסדר.

יחזקאל: ואיך אתם? ...

איבון: בסדר...

נוני: (קוטע) סבא, מה יש מתוק?

יחזקאל: אני לא כל כך בענייני מתוק, זו האמת. אבל אני חושב שיש קצת עוגיות בארון למעלה.

נוני: איזה עוגיות?

יחזקאל: דובשניות. /

נוני: סבא- we have a problem.

יחזקאל: (יחזקאל מתקש לדבר עברית) we have a problem -מדוע בעייה?

נוני: אני לא אוהב דובשניות.

יחזקאל: טוב, אז אחר כך נלך למכולת של ישראל.

נוני: ואני אלמד אותך מה זה מתוק.

(דפיקות בדלת)

יחזקאל: אוי, **אלוהים**, שכחתי לגמרי. האינקויזיטור שלי.

איבון: האינקויזיטור שלך?

(נעמה נכנסת./ גם בידה יש פרחים)

יחזקאל: נעמה תכירי, זאת כלתי איבון וזה הנכד שלי נוני. זאת נעמה- היא עוזרת לי, קצת.

איבון: איבון...נעים מאוד.

נעמה: נעים גם לי. (אל יחזקאל) שלא תחשוב שלא שמעתי.

יחזקאל: (לנוני, בלחש) היא מתכוונת לאינקויזיטור...

נעמה: (עוברת נושא) תריח את הפרחים. הייתי חייבת להביא לך.

(נותנת גם לאיבון להריח) נכון שזה משכר? אני במרפסת.

נוני: (ליחזקאל) so what is she? אינקויטיזורית?

יחזקאל: אינקויזיטורית.

נוני: מה שאמרת. what is it?

יחזקאל: היא עושה לי תרגילים ברגליים. אני חושב שזה גם מיותר וגם טפשי.

נוני: so why do you do these exercises?

יחזקאל: (מחייך אליו) because היא מכריחה אותי. נוני, אולי תנסה לדבר עברית/, טוב?

נוני: בבית ספר אני מדבר אנגלית ונפלט לי פתאום עברית. כאן זה להפך./ 17 QL

במרפסת (74-76). במקביל בסלון. בציורים על המסך, רואים את נוני מצייר על דף

שיחזקאל נתן לו. הוא מצייר ציפורים ומטוס (77-81).

(נעמה מביאה אגרטל)

נעמה: הייתי רוצה שהבית יהיה מלא פרחים. שיחזקאל יהיה מוקף פרחים.

מתחיל להיות קר, נכון?

איבון: כן, קצת.

נעמה: את נראית לי קפואה. בואי.

נעמה: תכנסי מתחת לצעיף שלי.

(וכך איבון עושה. אחר כך היא מדליקה סיגריה)

איבון: איכפת לך?

נעמה: ממש לא.

איבון: את רוצה גם?

נעמה: אני לא כל כך... מעשנת.

איבון: כן או לא? 18 QL

(איבון נותנת לה מהסיגריה שלה ונעמה מעשנת קצת)

בלון

(יחזקאל מביט בציור של נוני- ציפורים ומטוס)

יחזקאל: ספר לי לאן כולם עפים?

נוני: הציפורים עפות יחד איתנו. ואני במטוס עם אמא. /

יחזקאל: (מצביע על דמות בשמיים עם בלון) ומי זה?

נוני: זה אבא שעף אלינו מסן- פרנסיסקו.

יחזקאל: עם בלון?

נוני: ככה הוא עף. עם בלון.

יחזקאל: הוא עף גבוה מאד.

נוני: אני מאד רוצה שהוא יבוא לפה.

יחזקאל: אתה יודע שהוא עסוק מאד.

נוני: כי הוא ארכיטקט של בתים גדולים.

יחזקאל: אמא סיפרה לי שהוא מתכנן בתים מאד יפים.

נוני: לא רק בתים גדולים, גם קטנים.

(יחזקאל מנפח בלון עליו מצוייר כדור הארץ)/

יחזקאל: אתה יודע לזהות איפה אנחנו עכשיו על הכדור הזה?

נוני: כן...פה/ (מראה על הכדור).

יחזקאל: ואיפה אתה גר?

נוני: in San-Fransisco (מראה).

יחזקאל: ומאיפה הסבא שלך הגיע?

נוני: אירופה?/

(נוני מראה את אירופה על הגלובוס-בלון. יחזקאל ממשיך להראות על הגלובוס)

יחזקאל: פה זאת ליטא. עיר הבירה שלה היא וילנה. שם גדלתי. יש שם/ נהר גדול.

נוני: שחית בנהר, סבא?

יחזקאל: מה חשבת? לפעמים היינו הולכים לנהר עם הכיתה לשוט בסירות. ואז היינו

קופצים לשחות במים. והיה שם / הארמון. לכאן היינו באים לשחק כשהיינו ילדים. והיה הבית שלנו...

(ראשו של יחזקאל נשמט לשולחן ומתוך הזיה הוא אומר בלחש)

מי שאומר שצריך לזכור הכל ולא לשכוח דבר- לא יזכור דבר. לזכור את הכל זה טירוף ושיגעון. ולשכוח הכל זה לבגוד בחיים.

(נפילת כדור / איבון נכנסת עם נעמה לחדר)

נוני: סבא...סבא!!

איבון: מה קורה, נוני?

נוני: סבא אומר דברים שאני לא מבין.

איבון: יחזקאל. יחזקאל, **QM 8 +** אתה בסדר? 19 QL

יחזקאל: מה קרה?

(נשמעת צפירת אזעקה. נעמה נכנסת לחדר מהמרפסת. איבון בלחץ. היא פותחת את

קופסאות המסכות. ע' 82-85)

איבון: הכל בסדר נוני שלי, אל תדאג.

(נוני דווקא נהנה מהאזעקה שנשמעת)

נוני: זה כמו סירנות של מכבי אש.

(נעמה מוציאה את המסכה מהתיק שלה. היא מוציאה מהקופסה את המסכה של יחזקאל

אבל הוא מסמן שהוא לא רוצה לשים אותה. במקום זאת הוא מתישב ליד מכונת הכתיבה

ומתחיל לתקתק).

נעמה: אתה בסדר יחזקאל?

יחזקאל: מה את כל כך מודאגת?

איבון: (לנוני) תשים את המסכה על הפנים. הכל יהיה בסדר.

(כולם שמים את המסכות מלבד יחזקאל)

נוני: למה סבא לא שם מסכה?

איבון: תשאל אותו בבקשה.

נוני: למה אתה לא שם מסכה?

יחזקאל: אני לא זקוק לזה.

נוני: אתה לא מפחד, סבא?

יחזקאל: (לוחש) אני לא רואה שום סיבה לפחד.

איבון: מה סבא אמר?

נוני: שאין ממה לפחד, סבא גיבור.

איבון: כן, גיבור גדול.

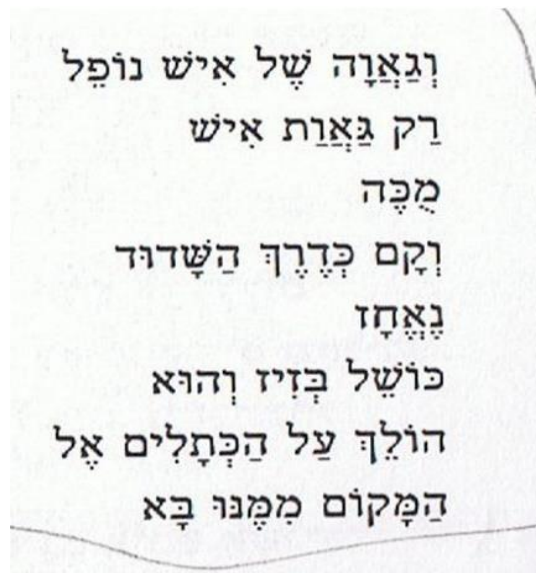
יחזקאל: כשהדבר הזה יסתיים נרד למכולת, נלך לישראל ונקנה מתוקים.

נוני: !yeah

סצינה 7-א'

לילה. יחזקאל מתעורר, קם ממיטתו ומתיישב (ע' 111-88)

שיר 2:20 QL

כותרת: 16 ביולי 1943. פיקוד המחתרת בגטו וילנה 9QM 20.5QL

מספר (ויטנברג): יצחק ויטנברג. דירת המסתור של פיקוד המחתרת בגטו וילנה. 21 QL

על רקע זה מתרחשת סצינה בציורים עם טקסט הנאמר של ידי השחקנים בלחש, כמתוך

זיכרון. את הרפליקות שלו יאמר יחזקאל על הבמה. כל הדמויות בסצינת המחתרת

(כולל יחזקאל) ידברו ביידיש. התרגום יופיע בכתוביות על המסכים.

יחזקאל: מה החליטו שם בחוץ?

ג'ניה: הם דורשים שהמפקד יסגיר את עצמו לגסטאפו.

יולק: זו החלטה סופית?

המפקד-איציק ויטנברג: אין מה לעשות, האנשים בגטו נגדנו.

יולק: ויטנברג, מה אתה רוצה שנעשה?

ויטנברג: אני רוצה לדעת מה כל אחד מכם חושב (שתיקה ארוכה) מה השתתקתם כולכם?
 ג'ניה: אנחנו נהיה אבודים בלעדיך. ואתה יולק, מה אתה אומר? תמיד יש לך מה להגיד.

יולק: את רוצה לדעת מה אני באמת חושב?

ג'ניה: כן.

יולק: הם צודקים. יהודי אחד לא שווה 20000 יהודים.

(שוב שתיקה ארוכה)

ויטנברג (ליחזקאל): יחזקאל? מה אתה אומר?

יחזקאל: נעשה מה שתחליט. אתה המפקד.

(ויטנברג מתקרב לשולחן מניח את האקדח)

ויטנברג: עכשיו אתה המפקד.

יחזקאל: למה דווקא אני?

המפקד: כי אני המפקד וככה אני מחליט.

ג'ניה: בוגדים. אתם חבורה של בוגדים.

(על המסך ויטנברג מתחבק עם יולק, ג'ניה ויחזקאל. אחר כך הוא עוזב את החדר)

יחזקאל: הוא הולך אל מותו.

22 QL/

שיר 3:

יעל: היום ששה עשר ביולי?

ששה עשר ביולי

לפני ארבעים ושלוש שנים

דודו: בליל ששה עשר ביולי

שעטת רגליהם-מרתחות

בין החומות

אור ליום

ששה עשר ביולי

שלא נגמר

דניאל: היום ששה עשר ביולי?

ששה עשר ביולי

לפני ארבעים ושלוש שנים

יעל: בליל חסר-שחר של

ששה עשר ביולי

מוכן המון אומלל

לטרופ אותם חיים –

אריה לוחש: היום ששה עשר ביולי?

ששה עשר ביולי

לפני ארבעים ושלוש שנים

דודו: סנדלר, שכחנו שמו, שלא ידע כי גם

בנו הוא במחלת, מוחט את חטמו

ולא אל סנרו, אומר: זכרו

מה היום הזה?

דניאל: ארבעים ושלוש שנים

בליל 16 ביולי

הוא מתהפך על משכבו

בבכי לא מתועד

סצינה 7-ב'!

לפתע יחזקאל קם ממיטתו. הוא מחפש את מתג האור, מאבד שווי משקל, ונופל.

23 QL נעמה נכנסת.

24QL

נעמה: יחזקאל מה קרה?/ אתה בסדר?

(היא עוזרת לו לקום)

נפלת. הרטבת את המכנסים, / לא נורא. למה אתה מסתכל עלי ככה?

נעמה: בוא נלך למקלחת.

יחזקאל: אני לא רוצה.

נעמה: בבקשה אל תתוכח איתי. 24.5 QL

(הם הולכים למקלחת. 25 QL היא מפשיטה אותו ופותחת את הטוש/)

נעמה: תגיד לי/ אם זה חם מידי./

(יחזקאל אינו מגיב)

נעמה: זה חם מידי? יחזקאל, זה בסדר?/

יחזקאל: המים בסדר.

(היא רוחצת אותו בעדינות. יחזקאל מובס, חסר אונים) 26 QL/

נעמה: הנה, תתנגב. אני שמה לך בגדים נקיים.

יחזקאל: לא עכשיו.

נעמה: אתה רוצה להישאר ככה?

נעמה: אני הולכת לעשות תה. לעשות תה?

יחזקאל: כן.

נעמה: כמה סוכר? תזכיר לי?

יחזקאל: שתיים. 27QL QM11.

28QL (ניגשת להכין)

נעמה: איפה איבון ונוני?/

יחזקאל: נסעו לראות קצת את תל אביב.

נעמה: הוא ילד חכם.

יחזקאל: הוא ילד מקסים. (אחרי שתיקה) זה לא כמו בן./

(שתיקה. 128-129)

נעמה: איבון ואני רוצות לנסוע לחוף הים בסוף השבוע. מה היית אומר על זה?

יחזקאל: זה נשמע רעיון מצויין. ונוני נוסע איתכן?

נעמה: הוא רוצה להישאר איתך.

יחזקאל: יופי.

נעמה: אתה תסתדר איתו לבד?

יחזקאל: איזו שאלה? יש לי מצב רוח טוב.

נעמה: ולפני זה לא היה לך?

יחזקאל: די, מספיק, נעמה. בלי להתחכם.

נעמה: אני שותקת. (והיא שותקת)

יחזקאל: לא ידעתי / שאתן מיודדות, איבון ואת.

נעמה: כן, יצא ככה.

יחזקאל: אני מאד אוהב אותה.

נעמה: היא מקסימה.

יחזקאל: אני שמח שעמוס הקים איתה משפחה.

נעמה: הבן שלך?/

(יחזקאל ניגש ומוציא קופסת אבני לגו)

יחזקאל: כשעמוס היה קטן הוא אהב לשחק בהן. פעם קראו לזה אבני פלא.

(יחזקאל בוהה)

נעמה: מה קרה

יחזקאל: חשבתי על עמוס.

נעמה: אתה חושב עליו הרבה, נכון?

יחזקאל: נכון.

נעמה: הייתם קרובים?

יחזקאל: אני חושב שהייתי אבא טוב.

נעמה: היית?

יחזקאל: זה עצוב./ QM12

נעמה: יחזקאל, מה עצוב?

יחזקאל: מה שהיה.

שיר 4:QL:29

30QL

בְּנֵי צִיר פָּרַח בַּחֹל

בְּנֵי צִיר פָּרַח בַּחֹל.
הַפָּרַח שָׁלָה, חִיכָתִי אֶל בְּנֵי,
נִשְׁקָנוּ – שְׁלֵא יִבֹּל?

הַבֵּיט בִּי הֵבֵן כְּמִבֵּיט בְּרֵאִי:
הַפָּרַח, אָבֵא, זֶה אִירִיס כָּחַל
יִגְדֵל לְיַד מִטָּתִי.

עֵינַיִם חוֹמוֹת לְבָנִי
וְהוּא מְגַמְגֵם בְּדַבְּרוֹ. בְּיוֹם הַלְדָּת שְׁלוֹ
שׂוֹאֵל אוֹתִי בְּנֵי: אֶבֶל
לָמָּה, אָבֵא, בְּצִנְצֶנֶת הַזֶּה
הָאִירִיס שְׁלִי... לֹא נִבֹּל?

סצינה 8-א'

איבון ונעמה בבית קפה הסינמטק, במרפסת (114-118)

מספר (איבון): איבון ונעמה 31 QL

שותות קפה במרפסת הסינמטק בירושלים.

איבון: תראי אותנו יושבות לנו ושותות קפה ובחוף...מלחמה./ יפה לא?

נעמה: תסתכלי על הנוף. תהני מהקפה שלך.

איבון: בכל זאת...

נעמה: כמה דקות, אנחנו מסיימות את הקפה, עולות לאוטו ומתגלגלות לים.

(נעמה רוצה לאמר עוד משהו אך עוצרת בעדה)

איבון: מה?/..

נעמה: אתם בטוב את ועמוס?...

איבון: למה את שואלת?/

נעמה: פתאום שאלתי. אני יכולה לא לשאול.

איבון: לא, זה בסדר גמור. אבל למה שאלת?/

נעמה: מעניין אותי.

איבון: אז כן... אני חושבת שאני ועמוס... כן.../

A14QM (שתיקה)

32QL

על המסך, בציורים, נראה גבר מתקרב אליהן. בעומק הבמה נראית דמות של גבר בצללית.

כותרת: הזר

הזר: סליחה שאני מפריע.

נעמה: מה אתה רוצה?

הזר: בשביל מה אתן נסחבות עם הקופסאות האלה? איזה נוף,,, יפה לא? המלחמה

נגמרה, כן?

איבון: נגמרה?

הזר: כן, נגמרה. תראו את ההרים ממול...פסטורלי, כן?

נעמה: אתה מדבר ברצינות?

הזר: הודיעו עכשיו ברדיו.

נעמה: יוואוו (מחבקת את נעמה).

הזר: זהו! המלחמה נגמרה. שלום עולמי...אבל המלחמה לא נגמרה, כן? רואות את הנוף,

תראו איך השמש מכה על החומות, יפה, כן? אבל חומות, כן? הכל חומות, כי אנחנו לא

רוצים לראות מה קורה מאחורי חומות, כן? קפה טעים, כן? והרכבות עדיין בדרך, כן?

הגרמנים כבר בכניסה לעיר! 33QL מורשת, טקסים, כן? אבל המלחמה באמת זה כאן. והיא

לא נגמרת, כי דברים רעים כולנו יודעים לעשות./ שוטף כלים ערבי, כן? ואותו אתן לא רואות,

עדיין מפחדות שיתפוצץ, כן? כי מה יש לו להפסיד? והבן שלו, אחד מעשרה, יגיע לבתים

שלכם להתפוצץ. יש לו סיבה, כן? וזה לא בגלל הכסף, בכלל לא, כן? זה בגלל העוול הגדול.

אבל לנו יש אישור. אישור, כן? קנינו את האישור שלנו. קמנו מן העפר והאבק/ וזה מה

שנשאיר להם. מוסר, כן?

(נעמה ואיבון מביטות אחת על השנייה, כלא מבינות)

נעמה: אנחנו סתם, שותות קפה במרפסת... יצא לנו יום שמש בחורף.

איבון: אז תן לנו ליהנות בבקשה.

הזר: /הוא (מצביע על השמיים) רואה ושומע. המשעבד אלמנה ויתום, המתעלל בגר ובזר-
הארץ תקיא אותו מתוכה, כן? הוא לא יניח, כן?

נעמה: כן, כן, אנחנו לוקחות את זה בחשבון.

הזר: השמש לא תזרח עוד הרבה זמן.

איבון: אז תן לנו לנצל אותה.

הזר: אש וגופרית/ יגיעו מן השמיים, כן? סליחה שהפרעתי. קפה טעים כן? B 14QM
סינמטק...סרטים, כן?..

(הזר עוזב. נעמה ואיבון מביטות אחת על השנייה ולוגמות מהקפה)

סצינה 8-ב'

על רקע זה מתרחשת סצינה בציורים עם טקסט מושמע (118-124) מסתובבת/ 34_QL

מספר (איבון): אחרי שהאיש הזר הלך, נעמדה איבון, נסערת.

איבון: הייתי בבית. זה היה בערך לפני 3 שנים. עמוס הגיע. הוא היה אמור להשתחרר רק

ביום שישי./

עמוס: לא בסדר? שאחזור/ לבסיס?

(איבון מחבקת את עמוס. הוא מתנתק)

איבון: קרה משהו?

(עמוס שותק)

על הבמה:

איבון: הוא הלך הלך להתרחץ./ כשחזר מהמקלחת, שתה את הקפה שלו בלגימות קטנות.

הוא שתק, נעלם./ כשהלכנו לישון הוא נרדם, מיד. התעוררתי באמצע הלילה. הסתכלתי,

הוא לא היה לידי. מצאתי אותו יושב על המיטה של נוני/ ובוכה. הוא אמר שלהישאר בארץ

זה גזר דין מוות לנוני. ואז הוא פתאום קם והלך לסלון. הוא חיפש באיזו תזזית משהו

בתרמיל שלו, / הוא הוציא משם שעון, הראה לי אותו כאילו זה הדבר הכי חשוב שיש לו. הוא

ענד אותו והסתכל עליו... הוא לא אמר יותר מילה./ 15QM

35QL

סעיף 9

ביתו של יחזקאל. (137-130) דפיקה בדלת. 36 QL

כותרת: 1991

יחזקאל: מי זה?

צ'לה: (מעבר לדלת) זה אני, צ'לה.

(הוא פותח את הדלת)

כותרת: צ'לה. השכנה מהקומה הראשונה.

צ'לה: מה שלומך אדון יחזקאל?

יחזקאל: יחזקאל זה מספיק.

צ'לה: בסדר, יחזקאל זה מספיק. הבאתי לך קרפאלאך עם בשר.

יחזקאל: תודה רבה.

צ'לה: הפעם זה לא תפוחי אדמה. קרפאלאך עם בשר. כזה עוד לא אכלת./

יחזקאל: תודה. בואי, שבי קצת.

צ'לה: איך אתה מרגיש?

יחזקאל: אין צורך לשאול.

צ'לה: וברצינות יחזקאל?

יחזקאל: אני מדבר ברצינות צ'לה./

צ'לה: (מבחינה במכונת הכתיבה על השולחן) המכונת כתיבה נעימה לך, הא?

יחזקאל: המכונה עצמה ממש לא.

צ'לה: אני מתכוונת למילים שאתה מתקתק.

יחזקאל: אני... מעתיק רגשות למילים.

צ'לה: וזה קצת מקל?

יחזקאל: ממש לא.

צ'לה: אני לא ניסיתי אף פעם לכתוב. לא יודעת אם זה טוב או רע. ככה זה גם החיים. לא

יודעים אם זה טוב או רע (פאזזה) היא נעימה לך, הגברת נעמה הזאת.

יחזקאל: לא גברת, בבקשה ממך.

צ'לה: בסדר, לא. אז אתה מוטרד ממהו? איפה הנכד?

יחזקאל: אכלנו יחד מרק עוף והוא נרדם כמו תינוק בחדר הקטן.

צ'לה: אם יש איזה בעייה אני אעזור לך, אתה יכול להגיד לי.

יחזקאל: אני חושב שאנחנו מתסתדרים טוב מאד.

צ'לה: בכל זאת אני אומרת (מתכוונת ללכת) ההליכה שלך משתפרת. / 37 QL

יחזקאל: את כבר הולכת?

צ'לה: צריך להאכיל את החתולים למטה. אדיו יחזקאל.

יחזקאל: אדיו גברת צ'לה. QM16

סצינה 10

מצולמים אבני הלגו ב-live (158-165) QL 38

מספר (נוני): אמא והאינקויזיטורית נעמה נסעו לים. סבא בנה משהו מלגו. / היו שם

בניינים ורחובות ואנשים צבעוניים. סבא מה אתה בונה?/

יחזקאל: הנה, תראה... (בונה בלגו) זה אזור / קטן עם רחובות צפופים.

נוני: אהה... זה הגטו?

יחזקאל: הגרמנים הקיפו אותו בגדרות, העמידו כאן שער. העמידו חיילים עם / רובים.

נוני: ואתה גרת שם?

יחזקאל: יחד עם כל היהודים. אתה מבין, / הם סגרו אותנו כמו במכלאה.

נוני: היהודים לא ניסו להילחם בהם?

יחזקאל: חלק פחדו, חלק קיוו שהמצב ישתפר ולאחרים לא נשאר כוח.

נוני: לך היה כוח?

יחזקאל: הנה אני הדמות בכחול. // ואני חושב לעצמי: "אף אחד לא יצא מפה חי. אני חייב

לברוח".

נוני: לא פחדת שהשומרים יירו בך?

יחזקאל: בטח שפחדתי. אחרי שברחתי מהשומרים המשכתי לחורשה/ בקצה של העיר. כל

הזמן שמעתי כלבים נובחים, שמעתי צעקות, לפעמים יריות. חיכיתי לחושך ואז /סוף סוף

הגעתי למנזר.

(נוני מבחין בצילום על השידה, לוקח אותה /)

נוני: מי זה בתמונה, סבא? 39 QL

יחזקאל: זה אני ואבא שלך./

נוני: הוא נראה כזה קטן.

יחזקאל: ילד כמוך. הוא היה ממש בגילך.

נוני: תסתכל, הוא בכלל לא דומה לאבא.

יחזקאל: אנחנו כל הזמן משתנים, נוני.

נוני: אני רוצה להישאר כמו עכשיו. אני לא רוצה להשתנות. אתה חושב שאפשר

סבא? 17QM...

40QL

(יחזקאל מחייך ללא תשובה)

סצינה 11 QL 41

(171-181)

מספר (עמוס): זה היה לפני 3 שנים. ב-1988. יום אחרי שעמוס חזר מהמילואים הוא הגיע לבית של אבא שלו- יחזקאל.

עמוס: הם הלכו לתפוס חשודים בכפר ליד חברון. חשודים עלק. סתם ילדים שמישהו אמר שראה אותם זורקים אבנים. הם תפסו איזה 5 ילדים ואחד לא רצה לבוא, פשוט לא שם עליהם. הסמל התעצבן עליו: "פה אתה רוצה למות?!" QL 42 לקחו את הילד והכניסו אותו לאיזה בניין נטוש, המ"כ תפס מקל, שבר אותו, בום- בום. והילד לא בוכה, ילד בן 12, משהו כזה, לא גדול. המ"כ תפס אבן, נתן לו ביד, אמר לו: "זרוק עליו"/- הוא התכוון על אחד החיילים. ואז הוא נתן לו סטירה, "גבר, אה? זרוק עליו". בום, מכות. הילד מבין שאין לו ברירה, אז הוא זרק לכיוון, לא חזק או משהו. ואז הסמל אמר לו: "אתה זורק אבנים על חייל?" בום, שבר אותו עוד יותר. (ליחזקאל) אתה בטוח שאתה רוצה/ לשמוע?
(יחזקאל שותק)

עמוס: כל בני המשפחה הגיעו. לא נתנו להם להיכנס. הילד הזה היה ממש מסכן, פירקו אותו. ואז חייל אחד אמר: "תשמע, אתם קצת מגזימים, אנחנו לא רוצים להוציא מפה גופה, עדיין יש פה משפחות". העמידו את הילד הזה, והילד לא יכול לעמוד על הרגליים, הוא כבר בוכה. הסמל מעמיד אותו על הרגליים: "תעמוד", והילד: "לא יכול". "אל תשחק אותה, אל תעשה לי הצגות", והוא נותן לו עוד בעיטות. והוא מרים אותו בכוח והילד בקושי יוצא, אחרי

כל המכות שהוא חטף. ואמא שלו: "מה עשיתם לו? מה זה, הוא ילד!" לילד התחיל לרדת דם מהאף. והסמל: "אל תתקרבו". הוא דרך את הנשק והכניס את הקנה לתוך הפה, לילד, ממש, הכניס לילד את הקנה בתוך הפה, מול ההורים שלו. "מי שמתקרב, אני הורג אותו. אל תעצבנו אותי, אני אהרוג אותו!" האמא נכנסה להיסטריה ואז האבא תופס אותה: "תירגעי, תעזבי אותם, תני להם ללכת, שיעזבו אותנו", והסמל צועק עליהם: "עופו לי מהעיניים!" בלילה הילד מת... ואז בבוקר האמא מגיעה, עומדת בשער, צורחת שלקחו לילד את השעון/ וכל מה שהיא רצתה זה את השעון. זה כל מה שנשאר לה ממנו. כשאני הגעתי חיפשתי את השעון.

אני מצאתי אותו. הנה הוא פה איתי.

יחזקאל: זה נורא ואיום מה שאתה מספר.

עמוס: אבא, מה לעשות?

יחזקאל: אני לא יודע מה להגיד לך (פאזזה) אני הייתי מחזיר אותו לאמא.

עמוס: אני מרגיש שאני צריך להשאיר אותו אצלי.

יחזקאל: אבל זה כל מה שנשאר לה ממנו.

עמוס: אני יודע שזה לא בסדר, אבל אני חייב לראות אותו //מול העיניים, לא לשכוח.

יחזקאל: לשכוח מה?

עמוס: מה שאנחנו!

יחזקאל: מה שאנחנו...

עמוס: מה שהפכנו להיות.

יחזקאל: זה נראה לך כל כך פשוט המצב שנקלענו אליו?

עמוס: מה אתה מבלבל את המוח? למה צריך להרביץ לילד מכות, לילד? מכות רצח! הם

רצחו אותו!

יחזקאל: מספיק, מספיק, מספיק!..

עמוס: אתה יודע, אני דמיינתי את עצמי עומד ככה- ילד, בעינויים מול הגרמנים כמוך, ולא

נשבר. לא מסגיר. עומד בהשפלות ובכאבים הכי קשים ולא מתכופף. והילד הזה - תדע לך

שאני מעריץ אותו. ואני לא יודע מה אנחנו עושים פה.

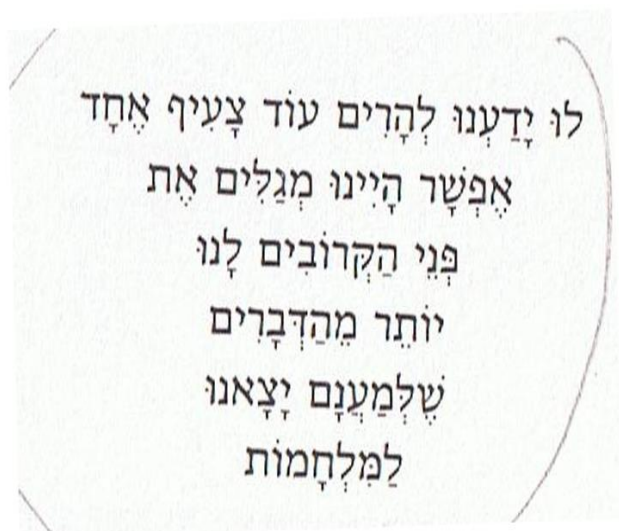
יחזקאל: אתה לא יודע מה אנחנו עושים פה? אז לך מפה!

עמוס: הוא צדק- לייבוביץ'. יודונאצים

יחזקאל: אצלי בבית אתה לא תגיד דברים כאלה. אני מבקש שתצא/ מפה! לך!!!

(עמוס קם ועוזב) 43 QL

שיר 5: 44 QL 18QM

סצינה 12 QL 45

איבון על החוף. נעמה יוצאת מהמים (150-156).

כותרת: חוף נחשולים. איבון ונעמה. (הולכת לכיוון מסך//)_(חוזרת מהמסך/)

נעמה: את לא יודעת מה את מפסידה.

איבון: מים מלוחים זה לא בשבילי.

נעמה: אז מה? בריכות גדולות, מחוממות, אמריקאיות?...

איבון: בואי, תתעטפי שלא תתקררי.

(מכסה אותה במגבת. יש משהו במגע הפיזי שנעים לשתיהן)

נעמה: תסתכלי...

(בציורים נראים המים והגלים)

איבון: אני מסתכלת...

נעמה: תסבירי לי איך זה שהעולם כל כך יפה ואנחנו מפנות לו את הגב בקלות כזאת?

(איבון צוחקת)

נעמה: לא שאלה שצריכה להישאל?

איבון: את כל כך יפה.

נעמה: אני יודעת (צוחקת) גם את.

סצינה 13 QL 46

לילה. יחזקאל יושב ליד השולחן ומתקתק במכונת הכתיבה (168-169).

כותרת: יחזקאל בירושלים. (מרים שפורפרת/)

יחזקאל: הלו? (ספירה ואז /)

על המסך נראה בציור עמוס הבן, מחזיק את השפופרת,

כותרת: יחזקאל בירושלים. עמוס בסן-פרנסיסקו.

יחזקאל: עמוס, זה אתה? /

עמוס: אבא, אפשר לדבר עם איבון בבקשה? //

יחזקאל: קרה משהו?

עמוס: הכל בסדר. צלצלתי לשמוע את איבון ונוני.

יחזקאל: הם בסדר גמור.

עמוס: אז אפשר לדבר עם איבון? /

יחזקאל: הם נסעו לכמה ימים.

עמוס: לאן?

יחזקאל: הם נסעו לחוף נחשולים.

עמוס: איבון ונוני?

יחזקאל: נוני פה איתי.

עמוס: אתה לבד עם נוני? /

יחזקאל: הוא כאן, ישן בחדר השני.

עמוס: אני לא מבין, עם מי היא נסעה?

יחזקאל: עם נעמה.

עמוס: מי זאת נעמה?

יחזקאל: המטפלת שלי.

עמוס: לא ידעתי שיש לך מטפלת./

יחזקאל: יש לי.

עמוס: איבון השאירה אותך לבד עם נוני.

יחזקאל: אתה לא חושב שאני מסוגל לטפל בו?//בלאק

(יחזקאל מנתק/).

20QM

סצינה 14 QL 47

על רקע קריאת המכתב של איבון לעמוס על הבמה, הוא נראה בציורים בביתו בסן-פרנסיסקו, קורא את המכתב (193-190+219).

איבון: מוסי יקר שלי. // אני יודעת שאתה כועס עלי, אבל אני בכל זאת כותבת. סופסוף אני מצליחה שוב לנשום, אני מרגישה שאני חוזרת לעצמי. אתה לא תשמח לשמוע אבל המרחק בינינו עושה לי טוב. אני בעיקר רוצה לספר לך כמה יחזקאל ונוני מקסימים ביחד. מצד שני אתה לא מתאר לעצמך כמה אי היכולת לדבר איתך מכאיבה לאבא שלך. הוא מסתיר הכל, אתה מכיר אותו, / אבל אני מרגישה את זה.

מוסי, יש דברים שרק הזמן יכול לסדר. אני לא יודעת כמה זמן עוד אשאר פה. אבל אני צריכה עוד זמן. זמן לעבד את מה שקרה בינינו. ותלטיף את צ'ומפי בשבילי.

מתגעגעת ואוהבת,

איבון.

48QL 15 סצינה

אחר הצהריים. יחזקאל ונוני בבית (194-197).

יחזקאל ממשיך לספר את סיפור הגטו דרך משחק הלגו.

יחזקאל: במנזר. הסתרתתי מפני הגרמנים. אתה יודע שהייתי צריך להיות מחופש לנזירה?

נוני: (צוחק) funny. / אז לבשת שמלה שחורה ואת הכובע הלבן?

יחזקאל: ככה הגרמנים לא יכלו לזהות אותי. עבדתי בשדה עם הנזירות והייתי הולך ליער

לאסוף גרגרי יער. / אבל הלב שלי היה תמיד במקום אחר. לא יכולתי להפסיק לחשוב על כל

מיי שנשאר בגטו. יום אחד פגשתי בכומר. / הוא סיפר לי דברים נוראים.

נוני: מה הוא אמר לך?

יחזקאל: הוא אמר לי שהגרמנים מעלים את היהודים על משאיות (פאזזה) ויורים בהם.

נוני: הורגים אותם.

יחזקאל: מה שהוא סיפר לי היה בלתי נתפס. / ואז הבנתי שהגרמנים מתכוונים להרוג את

כל היהודים. הלכתי לאם המנזר/ ואמרתי לה שאני רוצה לחזור לגטו. היא שתקה שתיקה

ארוכה ואז הלכה והביאה אקדח. את האקדח הזה לקחתי לגטו.

(הוא מצטט) "נוער יהודי, / 49 QL אל תתנו אמון במוליכים אתכם שולל. מ-80 אלף יהודים

שחיו בליטא שרדו רק 20 אלף. לעינינו קרעו מאיתנו את הורינו,

נוני: סבא?..

יחזקאל: אחינו ואחיותינו... " (הוא מפסיק).

נוני: סבא?..

יחזקאל: כל מי אשר הוצא משערי הגטו לא חזר עוד, עלינו להילחם עד הנשימה האחרונה,

אל נלך כצאן לטבח. QM22

נוני: סבא?

סצינה 16 / 50 QL

ערב. יחזקאל מתיישב ליד מכונת הכתיבה ומתחיל לכתוב (198-211)

דפיקה בדלת. הוא פותח. צ'לה מופיעה בתלבושת יפה של ערב.

צ'לה: ערב טוב.

יחזקאל: צ'לה, / איזו הפתעה נעימה. את באה מסרט?

צ'לה: לא, מהצגה. יש לי מנוי.

יחזקאל: לא זוכר מתי בפעם האחרונה הייתי בסרט, או הצגה.

צ'לה: אקח אותך פעם. איך אתם מסתדרים?

יחזקאל: נוני ואני? מצויין. הוא ישן.

צ'לה: אה... (מבחינה בדפים ליד מכונת הכתיבה) הפרעתי לך לכתוב?

יחזקאל: לא, לא... זה דווקא טוב ללהרפות מידי פעם.

צ'לה: אף פעם לא ניסיתי לכתוב. אה, כבר הזכרתי את זה.

יחזקאל: זה לא נורא לחזור על דברים כמה פעמים.

צ'לה: אם יחזקאל אומר, אני מקבלת. /

יחזקאל: אבל אם היית כותבת, על מה היית כותבת, צ'לה?

צ'לה: על דברים שקרו... פעם, כשהייתי ילדה. זה כל הזמן נכתב אצלי בראש, אבל לא יוצא

אל הנייר. אני חושבת- שאם לא כותבים, בסוף מתים ולא נשאר כלום. /

אמא נכנסה לחדר שלי באמצע הלילה. 51 QL היא היתה חיוורת והיתה לבושה בהמון

שכבות. "קומי, / תתלבשי, מהר, אנחנו יוצאים לטיול". זה היה ב-1940... אחרי שהגרמנים

נכנסו לבלגיה. היא אף פעם לא דיברה אלי ככה. יותר מאוחר בלילה, הייתי כבר עם אמא ברכבת. היא שתקה כל הדרך. / אני דווקא שמחתי לנסוע ברכבת. בבוקר הרכבת עצרה בתחנה

קטנה...עזובה.../ אנחנו בשביל באמצע השדה ופתאום אני רואה מולי חווה/, היא נראית נורא גדולה. בשער עומדים גבר / ואשה. "מעכשיו אלה ההורים שלך. הכי חשוב שתעשי כל מה שהם יגידו לך. תבטיחי לי שתהיי ילדה טובה/". אמא נתנה לי נשיקה על האף והלכה. עמדתי שם, מסתכלת על 2 ההורים החדשים שלי- מרטין ויולנדה. אחר כך /באו הילדים שלהם- מקס, אנזל ויולה.../ אני ישנתי במיטת קש ברפת, יחד עם החיות, הייתי מאכילה אותם וגם לפעמים הרשו לי לחלוב את הפרות./ ביום ראשון בבוקר היינו הולכים לכנסיה./ כל יום, כשהלכתי עם האחים החדשים שלי לבית הספר/, היינו עוצרים ואוספים פירות יער/ ופטריות... פעם אחת מצאנו קיפוד. כל כך רציתי לקחת אותו. איך שהושטתי את היד התחיל לרדת גשם...בבת אחת הוא נעלם./ אני חושבת שבילינו יחד כמעט 5 שנים./ יום אחד מגיעים לחווה 2 אנשים מוזרים. הם היו רזים, /מכוערים, ולבשו בגדים עלובים. "אלה הם ההורים האמיתיים שלך. אנחנו רק שמרנו עליך עד שהמלחמה תיגמר", ככה אמר לי מרטין. "אל תבכי. את יודעת כמה אנחנו אוהבים אותך". הוא חיבק אותי, / נתן לי נשיקה והלך. הלכנו בשביל, בשדה, אני וההורים החדשים שלי. שנאתי אותם על מה שהם עושים לי. אפילו מיולנדה ומהאחים שלי לא הספקתי להיפרד./ עלינו לרכבת ונסענו בחזרה לבלגיה./ רוב הזמן הסתובבתי לבדי ברחובות. יום אחד הלבישו אותי בבגדים הכי יפים/ שלי ועלינו לאנייה. על הסיפון מצאתי/ ילדים לשחק איתם ושוב הרגשתי מאושרת, אבל זה היה רק לזמן קצר. אחרי שבועיים הגענו ונסענו באוטובוס /לקיבוץ. "הגעת לגן עדן". הם נתנו לי

נשיקה והלכו. / זאת היתה שנה נוראית. כמעט כל הילדים התעללו/ בי ולא היה לי לאן לברוח. / אתה יודע, יחזקאל? זה משונה, הזמן היפה ביותר בחיים שלי היה בשואה.

יחזקאל: צ'לה, אני שואל את עצמי מה כל זה אומר?

צ'לה: אולי אכתוב על זה פעם. / עוד נראה. החתולים... אדיו יחזקאל. תשמור על עצמך.

יחזקאל: אדיו צ'לה. 23QM

סצינה 17 / QL 52

איבון ונעמה בצימר. בוקר. (150-156+184-189+222-229)

(הן משתעשעות, צוחקות)

נעמה: איבון איבון איבון... (מתמתחת /)

את מוכנה לדבר איתי, איבון? לאמר לי משהו, איבון?

איבון: לא רוצה לאמר לך משהו, נעמה.

נעמה: בבקשה, אני מבקשת...

איבון: אבל אני משתתקת... משותקת...

נעמה: ולא אומרת לי כלום./

איבון: נכון.

נעמה: מפוחדת... מפחדת.../

(השעשוע נפסק)

איבון: אני מסתכלת על עמוס... אני תוהה אם יש שם עוד אהבה.

נעמה: את זה... רק את יודעת.

איבון: נכון, רק אני יודעת. ומה את רוצה לספר לי, נעמה?

נעמה: אני אומרת שאני רוצה להיות איתך./

(נעמה קמה ומתרחקת מעט כשגבה מופנה לאיבון. לאחר כמה זמן איבון קמה וניגשת אל נעמה. היא נוגעת בה קלות. נעמה מסתובבת אליה. הן מביטות אחת על השנייה. נעמה מנשקת QM24 את איבון בזהירות על שפתיה. איבון מתמסרת לנשיקה QL 53 בעדינות רבה. לאחר מספר שניות היא מתנתקת מנעמה).

סצינה 18 / QL 54

בהמשך היום. יחזקאל ונוני עם קוביות הלגו (230-240).

תוך כדי תיאורו של יחזקאל יופיעו- בנוסף ללגו המצולם- על מסך נוסף, ציורים המתארים

את ההתרחשות כפי שהיא בזכרונו של יחזקאל.

יחזקאל: אני החלטתי שנתקיף את הגרמנים ונגרום להם הרבה אבידות, אבל הכל השתבש כשבחור בשם יאשה/ ירה מוקדם מידי והרג את המפקד.

נוני: אז יאשה היה גיבור.

יחזקאל: נוני, הוא ירה מוקדם מידי.

נוני: אבל הוא הרג את המפקד הגרמני.

יחזקאל: מה היה הטעם בזה? הגרמנים מייד זיהו אותו והרגו אותו (פאזזה/זמן קצר אחר

כך / הגרמנים התחילו לשרוף את הגטו.

אני החלטתי שאנחנו עוזבים, / בורחים. בורחים משם.

נוני: איך יכולתם לברוח החוצה?

יחזקאל: דרך תעלות הביוב.

נוני: איכס!

יחזקאל: השמועה פשטה מאד מהר. מאות אנשים רצו להצטרף אלינו ולברוח. אני נתתי הוראה שלוקחים רק אנשים עם נשק./ רק אנשים עם נשק יצאו אל היער.

נוני: לאבא ואמא שלך היה נשק.

יחזקאל: אבא שלי כבר לא היה בחיים.

נוני: ואמא?/

יחזקאל: אמא נעמדה מולי ושאלה: "בן, מה איתי?"

נוני: אז מה ענית לה? (יחזקאל שותק) מה קרה לה?/

(יחזקאל מפסיק את הזזת הלגו. הוא נסער. שקט ארוך)

יחזקאל: אמא נשארה בגטו.

נוני: היא מתה?

יחזקאל: (מהנהן בראשו) עם כל האחרים.

נוני: למה ברכתם?

יחזקאל: לא ברחתי

נוני: למה השארתם אותם מאחור? (יחזקאל שותק)

יחזקאל: לא ברחתי...

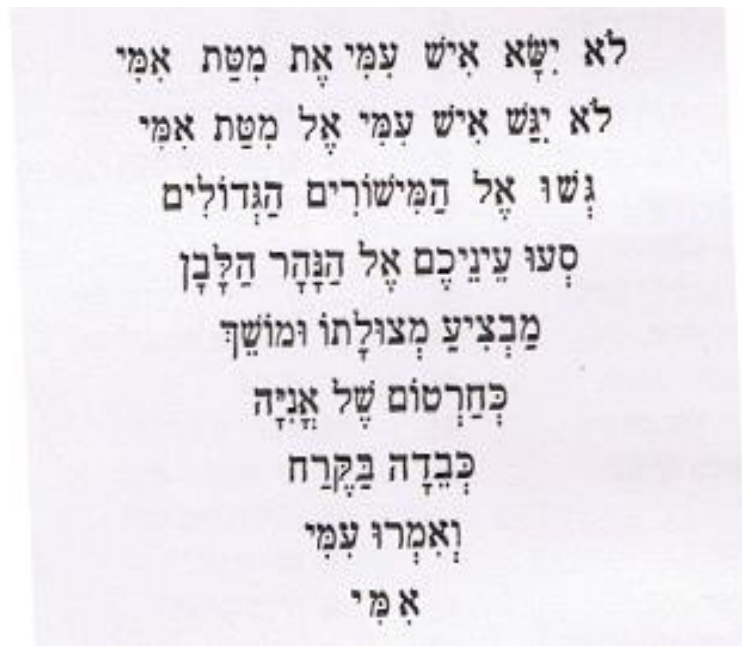
נוני: סבא, למה ברכת?

יחזקאל: לא ברחתי...26QM

(יחזקאל מכה ומעיף לפתע את חלקי הלגו)

(241-245)

שיר 26QM:6 55QL

סצינה 19-א QL 56

(246-257)

על הבמה: לילה בבית יחזקאל. צ'לה יושבת ליד יחזקאל, מלטפת את ראשו.

יחזקאל: (לצ'לה) הוא המשיך / ושאל, שאל ולא הירפה (שותק) למה סיפרתי לך? איך ילד יכול

להבין מה שאני לא יכול? / אסור היה לי לספר לו. אסור היה לי.

(הוא מתפרץ בבכי. צ'לה מתרוממת מכסאה, מורידה את בגדיה וכך עירומה היא חובקת את

ראשו וגופו של יחזקאל לחיקה).

צ'לה: ששש... תנוח יחזקאל... תנוח יחזקאל... **QM27**

סצינה 19-ב-QM'27.5

בציורים המוקרנים נראית נעמה מסתכלת על איבון. עמוס קורא את המכתב בביתו

בסן פרנסיסקו.

איבון: הי מוסי, //

רציתי שתדע שאני ונוני חוזרים לסן פרנסיסקו. אתה ואני נהיה בסדר. ככה אני מאמינה.

חשוב לי שתבין שאני ממש שלמה עם ההחלטה לחזור. ואני מדמיינת שנהיה שוב ביחד-

אתה ואני, אתה ונוני ואני.

מוסי, תודה שנתת לי את הזמן שהייתי כה זקוקה לו. אני יודעת שאתה מאמין בי ויודע

לפעמים דברים שאני לא יודעת על עצמי.

אוהבת, איבון.

סצינה 20-QM28

57QL

בבית. יום. יחזקאל, איבון ונוני (260-279)

(יחזקאל מראה לנוני קסם. איבון מביטה בהם)

יחזקאל: תגיד לי. אני נראה כמו תרנגול?

נוני: ממש לא.

יחזקאל: כמו תרנגולת?

נוני: ממש לא.

יחזקאל: בקבקבק, תחזר אחרי

נוני: בקבק

יחזקאל: אז איך זה שפתאום אני מטיל ביצה/?

(יחזקאל- בקסם זריזות ידיים, מוציא מהפה שלו ביצה)

נוני: (בהתלהבות) איך עשית את זה?

יחזקאל: זהו הסוד הקטן שלי.

נוני: אני רוצה עוד קסם, סבא./

איבון: סבא ונכד, מאנחנו צריכים לזוז.

יחזקאל: אחרון ודי (מביא כובע). אתה מרגיש משהו בפנים?

נוני: (שם ידו בתוך הכובע) לא.

יחזקאל: עכשיו תחזור אחרי הוקוס פוקוס

נוני: הוקוס פוקוס

יחזקאל: יחזקאל אנטיוכוס

נוני: יחזקאל אנטיוכוס

יחזקאל: תן לי את השק ותראה מה קורה (עכשיו אתה מרגיש משהו?)

נוני: (מופתע) איך עשית את זה?

(ונוני מושך מתוך הכובע מטפחות צבעוניות הקשורות זה לזה)

נוני: תלמד אותי, סבא, בבקשה.

איבון: סבא ונכד?.. המונית מגיעה.

יחזקאל: בפעם הבאה, כשתבואו, אני מבטיח שאני אעשה אותך קוסם.

(יחזקאל מתחבק עם איבון/)

את תהיי בסדר, איבון, מתוקה שלי?

איבון: כן, אני אהיה.

יחזקאל: ואת ועמוס?...?

איבון: נהיה. אני חושבת שנהיה.

יחזקאל: ותגידי לו שאני רוצה... (לא יכול להמשיך)

(יחזקאל מחבק ומנשק את נוני/)

יחזקאל: אהוב שלי נוני.

(איבון ונוני יוצאים)

יחזקאל: נסיעה טובה ילדים שלי.

איבון: תשמור על עצמך, יחזקאל.

נוני: ביי סבא. 57.5QL

סידרת ציורים המתארת את נוני ואיבון עוזבים ומתרחקים לכיוונה של המונית המחכה להם.

צ'לה עומדת ליד החלון בביתה.

58QL

QL58.5

59QL

צלילים מקרוב

קניתי לבני פשטון קטן.
בני אמר-יד-מינו.
נטל בידו את הפשטון הקטן
וצלצל בשמאלו.

פשטונים ישנם בכל העולם.
צפרדעים מקרקרות, לא לשרף.
בשבני מצלצל בפשטון הקטן.
נאנחים אמנון-ותמר עם ערב.

ובלילה ראיתי ישר מזור –
מה יפו שיניו הנבכות של האיל!
ומצלצל מצלצל פשטון על צנאר –
ודולקות אחריו גדרות-תיל.

וכל הכתלים אטומים. והבהים אלמים כמו ספר
אולי שומע היום הקהל
איך נובט בשקרה האפר.

אל התבכה, בני, גא הנה האיל.
צלצל בי מינה בפשטון הקטן –
אתה אני, עד ליל.

(יחזקאל עומד רגע ארוך. אחר כך ניגש לשולחנו ומתקתק במכונת הכתיבה. כעבור רגע

ארוך נכנסת נעמה עם פרחים, ניגשת ושמה באגרטל)

(נעמה מסתכלת דרך החלון)

נעמה: אתה רוצה תה, יחזקאל?

יחזקאל: זה יהיה מאד נחמד.

נעמה: כמה סוכר?

יחזקאל: שיהיה חם...

(נעמה ניגשת להכין תה)